

Motion

1976/77:636

av herr Hugosson

om parts hörande vid besvär över beslut om häktning och reseförbud

Under senare tid har ett flertal fall förekommit där hovrätt ändrat på underrätts beslut om häktning utan att motparten, åklagaren, fått möjlighet att inkomma med skriftlig förklaring till sitt krav på häktning. Det är ofta fråga om ekonomiska och skattemässiga brott där kollusionsfara föreligger, dvs. den misstänkte kan samspela med annan person för att undan-skaffa bevismaterial.

Enligt mitt förmenande kräver såväl rättssäkerheten som partshalansen i processer att hovrätten förelägger åklagaren att inkomma med skriftlig förklaring till sin häktningsframställan innan hovrätten fattar sitt beslut. Det torde ofta vara omöjligt för hovrätt att utan åklagarens hörande eller förhandling avgöra om flykt- eller kollusionsfara föreligger.

Lagligen grundar sig hovrätternas beslut att inte kommunicera med åkla-garen på en bestämmelse i 52 kap. 7 § rättegångsbalken: "Är fråga om häkt-nings eller reseförbud, må hovrätten ock utan motpartens hörande göra änd-ring i underrättens beslut."

Det synes som om hovrätterna i alltför stor utsträckning underlåter att kommunicera med åklagaren i häktningsfallen. Hovrätternas beslut att frige den misstänkte utan att ge åklagaren tillfälle till yttrande kan avsevärt för-svåra den pågående förundersökningen och betydanden värden kan undand-ras målsägaren.

Det synes angeläget att en lagändring vidtages så att det normala fallet vid en hovrätts prövning av en underrätts häktningsbeslut blir att åklagaren bereds tillfälle inkomma med förklaring till sitt häktningsbeslut eller att en förhandling genomföres. Om "synnerliga skäl" föreligger bör dock hov-rätten kunna ändra underrättens beslut i häktningsfrågor utan motpartens hörande.

Med stöd av vad jag ovan anförd får jag därför hemställa

att riksdagen hos regeringen begär ändring i rättegångsbalkens be-stämmelser, innebärande att hovrätts beslut i ändring av un-derrätts häktningsbeslut icke må ske utan motpartens hörande, såvida icke synnerliga skäl föreligger.

Stockholm den 25 januari 1977

KURT HUGOSSON (s)